

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **Mgr. Víta Biolka**, insolvenčního správce dlužníka STAMP, s.r.o., se sídlem v Hradci Králové, Bohuslava Martinů (dále jen „dlužník“), proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** (jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové), se sídlem v Brně, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 4. prosince 2012, čj. 7366/12-1300-602331, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 4. prosince 2012, čj. 7366/12-1300-602331, se z r u š u j e a věc se vrací Odvolacímu finančnímu ředitelství k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

K projednávání věci krajský soud v úvodu uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1. 1. 2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastupuje Odvolací finanční ředitelství, s nímž bude dále krajský soud jednat jako s žalovaným (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Žalobce se domáhal přezkoumání shora identifikovaného rozhodnutí, jímž Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítlo odvolání úpadce do dodatečného platebního výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2011 vydaného Finančním úřadem v Náchodě (dále jen „správce daně“).

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správce daně je povinen se při správě daní řídit zákonem č. 280/2009 Sb., daňovým řádem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), podle kterého má mimo jiné právo činit opatření ke správnému a úplnému zjištění, stanovení a splnění daňových povinností vyplývajících z hmotných zákonů, tedy také i ze zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“).

Konstatoval, že dne 16. 8. 2011 byl insolvenčnímu správci doručen opravný daňový doklad č. ODD110002, jehož předmětem byla oprava výše daně z přidané hodnoty u pohledávek za dlužníkem v insolvenčním řízení. Po zjištění této skutečnosti správce daně úpadce vyzval k podání dodatečného daňového přiznání za zdaňovací období srpen 2011. Protože tak úpadce neučinil a nesnížil svoji daň na vstupu, správce daně mu dodatečným platebním výměrem doměřil daň ve výši 177 699 Kč. K tomu dlužník v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru uvedl, že po dobu daňového řízení vycházel při své argumentaci z Výkladového stanoviska č. 6 ze zasedání expertní skupiny pro insolvenční právo ze dne 4. 10. 2011 (dále jen „výkladové stanovisko“) podloženého usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. 29 NSČR 16/2011, či rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 4.4.2012, č.j.: 103 VSPH 31/2012-64. Dlužník byl názoru, že opravu výše daně nebyl povinen provést, neboť se týká zdanitelných plnění, která vznikla před 1. 4. 2011. Odvolával se na přechodná ustanovení zákona o DPH, platného od 1. 4. 2011, čl. II. bod 1., podle kterého pro uplatnění daně za období přede dnem účinnosti tohoto zákona, jakož i pro uplatnění práv s tím souvisejících, platí dosavadní právní předpisy. Vzhledem k tomu, že se žádná jiná přechodná ustanovení k § 44 zákona o DPH, který platí s účinností od 1. 4. 2011, nevztahují, nemá toto nové ustanovení žádné retroaktivní účinky (k výkladu časové působnosti argumentujete rozsudky soudů), a proto uvedené ustanovení nelze uplatnit na zdanitelná plnění uskutečněná před 1. 4. 2011.

Žalovaný k odvolacím námitkám úpadce uvedl, že usnesením Nejvyššího soudu České republiky, č.j.: 29 NSČR 16/2011, ze dne 30. 11. 2011 a rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 4. 2012, č.j.: 103 VSPH 31/2012-64, z nichž vycházela expertní skupina při tvorbě výkladového stanoviska, bylo rozhodováno ve věci insolvenčního řízení uskutečňovaného podle zásad insolvenčního řízení vyplývajících z insolvenčního zákona. Uvedené judikáty se nezabývají řešením daňových pohledávek z hlediska uplatňování daně, ale z pohledu uspokojování pohledávek věřitelů ze strany dlužníka nacházejícího se v insolvenčním řízení, což pro uplatňování daně není prioritní a pro stanovení daňové povinnosti není rozhodné. Výkladové stanovisko je třeba hodnotit stejným způsobem, jako výše uvedené usnesení a rozsudek soudů. Výklad zákona o DPH je proveden z pohledu insolvenčního práva, aniž by byly brány v úvahu zásady správy daní.

Nad rámec výše uvedeného žalovaný konstatoval, že zcela odlišné stanovisko k opravě výše daně u pohledávek za dlužníky v insolvenčním řízení zaujalo Generální finanční ředitelství (dále jen „GFŘ“), které se se stanoviskem expertní skupiny neztotožnilo a ve „Vyjádření GFŘ k aplikaci § 44 zákona o DPH“ ze dne 24. 11. 2011, čj.: 321/11-3210-10311, názor expertní skupiny pro insolvenční právo odmítlo. Pro žalovaného jsou stanoviska GFŘ závazná a musí se jimi v každém daňovém řízení řídit.

K námitce úpadce, že s ohledem na přechodná ustanovení, není povinen provést opravu výše daně u zdanitelných plnění, která se uskutečnila před 1. 4. 2011 žalovaný uvedl, že v přechodném ustanovení je uvedeno: „Pro uplatnění daně z přidané hodnoty za zdaňovací období přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i pro uplatnění práv a povinností s tím souvisejících se použijí dosavadní právní předpisy, není-li dále uvedeno jinak.“ Podle § 44 odst. 1 zákona o DPH plátce, kterému při uskutečnění zdanitelného plnění vůči jinému plátcovi vznikla povinnost přiznat a zaplatit daň za podmínek zde uvedených, je oprávněn provést opravu výše daně na výstupu. V odstavci 9 uvedeného ustanovení a zákona stojí, že oprava výše daně podle odst. 1 se považuje za samostatné zdanitelné plnění uskutečněné nejpozději k poslednímu dni zdaňovacího období, ve kterém byl opravný daňový doklad doručen dlužníkovi. K tomu dále žalovaný uvedl, že z listin předložených společně s odvoláním je zřejmé, že byl doklad od věřitele doručen dne 16. 8. 2011. Zdanitelné plnění se uskutečnilo v srpnu 2011 za účinnosti novely zákona o DPH platné od 1. 4. 2011. Je tedy zřejmé, že na toto daňové řízení žádná přechodná ustanovení nedopadají a k prolomení zákazu retroaktivity nemohlo dojít.

Dále žalovaný uvedl, že dle ust. § 44 odst. 5 zákona o DPH účinného od 1. 4. 2011, kterým byl dlužník povinen se jako plátce daně řídit, stanoví: „pokud provede věřitel opravu výše daně podle odstavce 1, je dlužník povinen snížit svoji daň na vstupu u přijatého zdanitelného plnění o částku daně opravenou věřitelem, a to ve výši, v jaké uplatnil odpočet daně z přijatého zdanitelného plnění...“. To dle žalovaného znamená, že v případě, kdy jsou splněny podmínky pro opravu výše daně u plátce, který uskutečnil zdanitelné plnění, tedy věřitele, musí si plátce daně-dlužník, zkrátit odpočet daně.

Závěrem žalovaný konstatoval, že účelem novely zákona o DPH platné od 1. 4. 2011 rozhodně nebylo odčerpávat prostředky z majetkových podstat a už vůbec ne preferovat stát před ostatními věřiteli. Stát v tomto případě pouze dbá na dodržení neutrality daně a plní funkci prostředníka, který se snaží minimalizovat druhotnou platební neschopnost v zájmu udržení ekonomické životaschopnosti subjektů, které v dobré víře dodaly zboží či uskutečnily služby, jež odběratel použil pro svou činnost, ale nebyl schopen či ochoten je uhradit, a navíc si nárokoval i odpočet daně.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že dne 20. 1. 2012 mu byla zaslána výzva správce daně k podání dodatečného daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za srpen 2011 u dlužníka STAMP, s.r.o., neboť tento dlužník obdržel od daňového subjektu ELTYM Hronov, spol. s r.o. daňový doklad na částku 177 689,97 Kč. Na základě tohoto dokladu měl dle správce daně žalobce snížit u dlužníka daň na

vstupu u přijatého zdanitelného plnění o uvedenou opravenou částku. Nato žalobce reagoval sdělením, že výzva správce daně je v rozporu se zákonem o DPH, když zdanitelné plnění vzniklo před 1. 4. 2011, a nárok na opravu daně z přidané hodnoty nevzniká. Na podporu svého tvrzení předložil výkladové stanovisko, dle něhož postup podle ust. § 44 zákona o DPH, ve znění účinném od 1. 4. 2011 se neuplatní pro pohledávky, z nichž daňovému subjektu ELTYM Hronov, spol. s r.o., jako věřiteli vznikla povinnost přiznat daň za zdaňovací období, jež předcházelo 1. 4. 2011. Nato správce daně žalobci sdělil, že je oprávněn vyměřit daň podle pomůcek. Žalobce nadále setrval na svém stanovisku, že nárok na opravu daně z přidané hodnoty nevzniká, neboť se jedná o zdanitelné plnění vzniklé před 1. 4. 2011. Upozornil přitom na čl. II bod 1. zákona č. 47/2011, dle něhož se pro uplatnění daně z přidané hodnoty za zdaňovací období přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona použijí dosavadní právní předpisy. Za nesprávný označil přitom výklad, dle něhož opravu výše daně podle ust. § 44 zákona o DPH ve znění účinném od 1. 4. 2011 vzniká daňová povinnost vztahující se ke zdaňovacímu období po rozhodnutí o úpadku, takže se nová právní úprava uplatní i pro pohledávky věřitelů zaúčtované před opravou výše daně ve zdaňovacím období, které předchází 1. 4. 2011. Tento názor je dle žalobce založen již na aplikaci nové právní úpravy. K tomu, aby bylo možné říci, kdy je daňová povinnost ve vazbě na opravu nová, totiž musí být nejprve provedena oprava podle ust. § 44 zákona o DPH v novém znění. Tomu ovšem brání právě úprava obsažená v čl. II bod 1. zákona č. 47/2011 Sb., jež provedení opravy výše daně pro pohledávky zdaněné ve zdaňovacím období před 1. 4. 2011 vylučuje. Z toho důvodu považoval žalobce stanovení daňové povinnosti za zdaňovací období od 1. 8. 2011 do 31. 8. 2011 ze dne 3. 8. 2012 za nesprávné.

Žalobce nadále zastával názor, že se v daném případě jednalo o zdanitelná plnění vzniklá v období před 1. 4. 2011 konkrétně z titulu faktur se splatností od 7. 6. 2010 až 9. 10. 2010. Připomenul rovněž judikaturu Nejvyššího soudu (usnesení ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. 29 NSČR 16/2011) a Vrchního soudu rozsudek ze dne 4. 4. 2012, sp. zn. 103 VSPH 31/2012), které se danou problematikou zabývají. Dovodil z nich, že pohledávky vzniklé v průběhu insolvenčního řízení, které vzniknou státu tím, že dlužník je povinen v průběhu insolvenčního řízení snížit svoji daň na vstupu u přijatého zdanitelného plnění podle ust. § 44 odst. 5 zákona o DPH, spadají do kategorie pohledávek, které se v insolvenčním řízení neuspokojují žádným způsobem z majetkové podstaty dlužníka, neboť vznikly až po rozhodnutí o úpadku.

Za nesprávný označil žalobce výklad, podle něhož opravou výše daně podle ust. § 44 zákona o DPH, ve znění účinném od 1. 4. 2011, vzniká daňová povinnost vztahující se ke zdaňovacímu období po rozhodnutí o úpadku, takže se nová právní úprava uplatní i pro pohledávky věřitelů zúčtované před opravou výše daně ve zdaňovacím období, které předchází 1. 4. 2011. Tento názor je dle žalobce založen již na aplikaci nové právní úpravy. Dle jeho názoru k tomu, aby bylo možné říci, kdy je daňová povinnost ve vazbě na opravu nová, totiž musí být nejprve provedena oprava podle ust. § 44 zákona o DPH v novém znění. Tomu ovšem brání právě úprava obsažená v čl. II bodu 1. zákona č. 47/2011 Sb., jež provedení opravy výše daně pro pohledávky zdaněné ve zdaňovacím období před 1. 4. 2011 vylučuje.

Popsaným způsobem nelze dle žalobce prolamovat zákaz pravé retroaktivity právních norem.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že výkladové stanovisko nijak nevyvrací, že možnost opravy výše daně u pohledávek za dlužníky v insolvenčním řízení je dána pouze za splnění zákonných podmínek daných ust. § 44 odst. 1 zákona o DPH. Oprava výše daně dle tohoto ustanovení a povinnost dlužníka snížit svoji daň na vstupu v souladu s ust. § 44 odst. 5 zákona o DPH se vztahují pouze ke zdaňovacím obdobím, která započnou dnem nabytí účinnosti zákona č. 47/2011 Sb. Pokud by totiž bylo možné, aby se nově účinný zákon vztahoval na právní vztahy vzniklé před jeho nabytím, docházelo by k jeho zpětnému působení a taková retroaktivita je nežádoucí. Aplikací obecného režimu přechodných ustanovení dospěl žalovaný k závěru, že opravu výše daně lze uskutečnit pouze u plnění poskytnutých dlužníkovi až od 1. 4. 2011, protože opravou výše daně dochází dle ust. § 44 odst. 9 zákona o DPH i z uskutečnění nového samostatného zdanitelného plnění, které věřitel vykazuje v takovém zdaňovacím období, ve kterém opravu výše daně uskutečnil a nelze se navrátit ke zdaňovacímu období předcházejícímu 1. 4. 2011, protože neexistovala právní úprava § 44 zákona o DPH tak jako po 1. 4. 2011. V případě zdanitelných plnění uskutečněných před uvedeným datem tedy dochází opravou výše daně těchto zdanitelných plnění k uskutečnění nového samostatného zdanitelného plnění, které se vztahuje ke zdaňovacímu období následujícímu po 1. 4. 2011 a opravu výše daně lze tedy provést i u pohledávek vzniklých před 1. 4. 2011. Dochází tedy ke vzniku nové daňové povinnosti za zdaňovací období, v němž nastaly skutečnosti vymezené v ust. § 44 zákona o DPH. Provedením opravy věřitelem vzniká dlužníkovi povinnost snížit svoji daň na vstupu u přijatého zdanitelného plnění o částku daně opravenou věřitelem v souladu s ust. § 44 odst. 5 zákona o DPH. V důsledku uskutečnění zdanitelného plnění představujícího opravu provedenou podle ust. § 44 odst. 1 zákona o DPH vzniká dlužníkovi nový daňový závazek, za zdaňovací období, v němž byly naplněny podmínky zakotvené v ust. § 44 odst. 1 zákona o DPH. Dlužník je povinen vykázat a vypořádat tuto povinnost v daňovém přiznání za zdaňovací období, k němuž se vztahuje, tedy zdaňovacímu období, ve kterém byla provedena oprava výše daně. Z podkladů daňového řízení žalovaný dovodil, že žalobci byl doklad od věřitele doručen dne 16. 8. 2011, zdanitelné plnění se tak dle jeho mínění uskutečnilo v srpnu 2011 za účinnosti novely zákona o DPH platné od 1. 4. 2011.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas.

Při svých úvahách vycházel především ze závazné judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 11. 4. 2013, čj. 9 Afs 69/2012-47. V něm totiž tento soud zaujal jednoznačné stanovisko k problematice výkladu ust. § 44 zákona o DPH, které považuje opravu, provedenou podle daného ustanovení, za samostatné zdanitelné plnění. Takovému argumentu Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. K dané problematice uvedl, že „zvolenou koncepcí zákonodárce pouze vyjádřil způsob, jakým se oprava, bude-li provedena, formálně projeví navenek. To

však samo o sobě ještě nevypovídá nic o podstatě prováděné opravy, natož pak o povaze zdanitelného plnění, za které je zákonem o DPH označena. Ve smyslu ustanovení § 44 odst. 1 zákona o DPH je plátce, kterému při uskutečnění zdanitelného plnění vůči jinému plátcí vznikla povinnost přiznat a zaplatit daň a jehož pohledávka, vzniklá nejpozději 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku z tohoto plnění doposud nezanikla, oprávněn za splnění v zákoně uvedených skutečností provést opravu výše daně na výstupu z hodnoty zjištěné pohledávky. Pokud věřitel opravu výše daně provede, je dle § 44 odst. 5 zákona o DPH dlužník povinen snížit svoji daň na vstupu u přijatého zdanitelného plnění o částku daně opravenou věřitelem, a to ve výši, v jaké uplatnil odpočet daně z původně přijatého zdanitelného plnění.“

K tomu Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „zákonem stanovené oprávnění provést opravu daně na výstupu není ničím jiným, než právem dodavatele (věřitele) snížit jím původně uplatněnou daň na výstupu, která již byla věřitelem uplatněna s ohledem na zboží či služby jím v minulosti dodané. Původně uskutečněné zdanitelné plnění nedoznává v důsledku opravy žádných změn, stejně tak nedochází k žádnému novému dodání zboží či poskytnutí služby, jak se snaží navodit stěžovatel. Je tedy zcela nepochybné, že oprava výše daně nemá stejnou povahu jako povinnost odvést daň na výstupu z dodání zboží či poskytnutí služby, která je vždy navázána na zdaňovací období, ve kterém k dodání zboží či poskytnutí služby došlo. Stejně tak je nepochybné, že původní zdanitelné plnění zůstává i pro provedení opravy výše daně zcela beze změny. Nedochází k jeho vrácení, ke změně jeho rozsahu či ke změně ceny, za kterou bylo uskutečněno. Posuzovaná oprava je navázána pouze na daň uplatněnou z původně uskutečněného zdanitelného plnění a její samotné provedení nemá žádný jiný důsledek než právě snížení původně uplatněné daně.“

Nejvyšší správní soud tak dospěl k nepochybnému závěru, že „oprávnění plátce provést opravu daně na výstupu již uskutečněného zdanitelného plnění je tak právem nutně souvisejícím s již uplatněnou daní bez ohledu na to, že samotné provedení opravy je zákonem o DPH formálně považováno za samostatné zdanitelné plnění. Obdobně je povinnost dlužníka snížit daň na vstupu pouze ve výši, v jaké uplatnil odpočet daně z přijatého zdanitelného plnění, zrcadlově povinností související s již jím v minulosti uplatněnou daní na vstupu. Důsledkem koncepce zvolené zákonodárcem je proto pouze to, že se snížení již uplatněné daně na výstupu daňově projeví nejdříve ve zdaňovacím období, kdy jsou splněny podmínky pro tuto opravu (nejpozději do tří let od uskutečnění původního zdanitelného plnění), a ovlivní tak celkovou výši daňové povinnosti deklarované za jiné zdaňovací období, než ve kterém bylo uskutečněno původní plnění.“

Dle Nejvyššího správního soudu tak „na posuzovanou věc plně dopadá přechodné ustanovení čl. II bod 1. novely. Podléhalo-li tedy zdanitelné plnění, ve vztahu k němuž má být uplatňována oprava daně, zákonu o DPH ve znění před účinností novely, je možnost provedení opravy daně ve vztahu k takovému plnění shora citovaným přechodným ustanovením vyloučena, neboť předcházející znění zákona takovou opravu již uskutečněných zdanitelných plnění neumožňovalo. Žádné

jiné přechodné ustanovení, které by bylo na aplikaci ustanovení § 44 možné vztáhnout, zákon o DPH neobsahuje.“

Krajský soud má zato, že skutkové okolnosti naznačené v rozsudku Nejvyššího správního soudu naprosto korespondují se skutkovými okolnostmi projednávané věci, když v konečném důsledku navazují na závěry shora vzpomínaného výkladového stanoviska. V něm je mimo jiné uvedeno, že postup podle ust. § 44 zákona o DPH, ve znění účinném od 1. 4. 2011, se neuplatní pro pohledávky, z nichž věřiteli vznikla povinnost přiznat daň za zdaňovací období, jež tomuto datu předcházelo. Čl. II bod 1. této novely je dle výkladového stanoviska typovým vyjádřením pravidla, které potvrzuje, že tato právní norma nemá retroaktivní účinky. Správce daně i žalovaný, jak ve věci projednávané před Nejvyšším správním soudem, tak i v dané věci, považují opravu provedenou podle ust. § 44 zákona o DPH za samostatné zdanitelné plnění. Tomuto argumentu však Nejvyšší správní soud zásadně nepřisvědčil a to na základě závěrů shora prezentovaných. Konstatoval totiž, že „zvolenou koncepcí zákonodárce pouze vyjádřil způsob, jakým se oprava, bude-li provedena, formálně projeví navenek. To však samo o sobě ještě nevypovídá nic o podstatě prováděné opravy, natož pak o povaze zdanitelného plnění, za které je zákonem o DPH označena..... Argumentace stěžovatele, dle které přechodné ustanovení tak neříká nic jiného než, že opravu výše daně u pohledávek za dlužníky v insolvenčním řízení nelze provést ve zdaňovacích obdobích před dnem 1. 4. 2011, čímž se ale dopad tohoto přechodného ustanovení ve vztahu k ustanovení § 44 zákona o DPH vyčerpává, nemůže obstát. Zdaňovací období předcházející 1. 4. 2011 (jak měsíční, tak čtvrtletní) uplynula k 31. 3. 2011, pokud by tedy chtěl věřitel vztáhnout v budoucnu provedenou opravu ke zdaňovacímu období předcházejícímu novele, mohl by tak učinit pouze prostřednictvím dodatečného daňového přiznání, což ovšem není vzhledem ke zvolené koncepci § 44 zákona o DPH vůbec možné, a to bez ohledu na existenci či neexistenci uvedeného přechodného ustanovení.“

Na základě takto jednoznačně vyslovených právních názorů Nejvyšším správním soudem pak zdejší soud dospěl k závěru, že žalobní námitky jsou důvodné, a proto rozhodnutí žalovaného dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude vázán ve smyslu ust. § 78 odst. 5 dané právní úpravy shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, má tudíž právo na náhradu nákladů řízení. Z obsahu správního spisu však nevyplývá, že by žalobci v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady řízení vznikly. Proto krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 27. února 2014

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu